

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 61
гр. Перник, 19 април 2011 г.

Административен съд Перник, в съдебно заседание на шести април през две хиляди и единадесета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Иванка Искренова като разгледа докладваното от съдията Станчев административно дело № 136 по описа за 2011 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/.

Производството пред Районен съд Радомир е образувано по искова молба, с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ, подадена от Г.Б.Б.,*** против Община гр. Радомир с претенция да бъде осъдена да му заплати направени разноски за адвокатски хонорар по НАХД № 350/2010Г. С определение на смесен петчленен състав Административен съд Перник е определен като родово компетентен съд за разглеждане на исковата претенция.

В уточнението дадено в поправка към искова молба, пълномощника на ищеца конкретизира, че претендира вреди от административен акт, който е отменен с влязло в сила решение. Определя вредите като имуществени и като настъпили в пряка причинна връзка с наказателното постановление. Исковата молба до районен съд е за заплащане на сумата 1600 лева, имуществени вреди по 11 броя наказателно административен характер дела, като съдебното производство е разделено за всяко нах дело. От обстоятелствената част на молбата уточнение се установява, че по нах дело 35°/ю^{г*} на Радомирски районен съд се претендира сумата 150 лева, като в този смисъл се поддържа иска от процесуален представител.

Ответната страна по иска община Радомир, чрез процесуален представител оспорва иска.

Окръжна прокуратура Перник, чрез прокурор Стефанова пледира, че исковата претенция е неоснователна. Съображенията са, че не е налице пряка причинна връзка между издаденото наказателно постановление и направените разноски за адвокатско възнаграждение. Отделно от това счита, че наказателното постановление по своята правна природа не представлява административен акт по смисъла на АПК.

От събраните по делото доказателства и изложенияте в съдебно заседание доводи, Административен съд Перник намира подадената искова претенция за процесуално недопустима, съгласно нормата на чл. 204 от АПК.

По делото е изискано и приложено НАХД № 350/20Юг. по описа на районен съд Радомир. От него е видно, че административно наказателната отговорност на Б. е ангажирана със съставяне на акт за установяване на административно нарушение № 9 от 22.IV.2010г. от Г. ***. В същият е отразено, че на 22.IV.2010Г. лицето е пуснало на свободна паша стадо от крави и овце в ливади за сено, които са предоставени под аренда на "Петрол", с. Драгичево. Кмета на гр. Радомир, въз основа на акта за установено административно нарушение е издал наказателно постановление № 10 от 20.VI.2010Г., с което е постановил лицето да заплати глоба

в размер на юо лева. Недоволен от така издаденото наказателно постановление е останал ищеца, като го е оспорил по съдебен ред пред Радомирски районен съд. Образувано е анхд № 35°/2010г - по описа на същия съд. По делото е представен договор за правна защита и съдействие между Г.Б.Б. и П.Е.Т., с предмет обжалване и защита по НП № ю от 20.У1.20Юг. издадено от кмета на община Радомир. Договореното и платено възнаграждение е в размер на 150 лева. С решение № 218 от 13.X.2010 г., по НАХД № 350/2010 г. районен съд Радомир е отменил оспореното наказателно постановление. Решението на районен съд Радомир не е обжалвано и е влязло в сила. Други доказателства не се ангажират.

С оглед на така описаната фактическа обстановка, настоящия състав приема, че иска е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, които препраща към глава единадесета от АПК.

Допустимостта на претенцията се обуславя от предварителната отмяна на административния акт по "съответния ред"- чл. 204, ал. 1 от АПК. "Съответния" ред е този предвиден в АПК. А по реда на АПК се оспорват индивидуални, общи или нормативни административни актове. Обжалването на издадено наказателно постановление не е по реда на АПК, а става в производство по специален закон - раздел V на ЗАНН, като редът на АПК се прилага само относно касационното обжалване на решенията на районния съд- чл. 63 от ЗАНН. Освен това жалбоподателят сезира по ЗАНН районния съд, а не административния съд, поради което е предвиден различен ред за защита срещу индивидуални, общи, нормативни административни актове и наказателни постановления. Следователно искът може да се предяви само за вреди от административен акт, който е отменен по съответен ред, предвиден в АПК, но не и в друг закон. С оглед на това държавата и общините не носят отговорност за вреди, които са настъпили от незаконосъобразно наказателно постановление, издадено за административно наказване по ЗАНН. От доказателствата по делото не се установява за жалбоподателя Г.Б. да са настъпили претендираните вреди в размер на 150 лв. от незаконосъобразния административен акт, отменен по реда на АПК. Б случая тази сума представлява разноските за адвокатско възнаграждение по повод проведеното административно-наказателно производство по НАХД № 344/20Ю г. на Районен съд гр. Радомир по обжалваното наказателно постановление. Тези разходи за жалбоподателя не са вреди, произтичащи от незаконосъобразен акт на административен орган, а са в резултат на успешно реализирано право на съдебно производство. Заплащането им се дължи на договорно основание, предвид наличното облигационно правоотношение между страните, но не и с оглед отменения акт. От друга страна, тези разходи не могат да се определят като пряка и непосредствена последица от акта, липсата на причинна връзка по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ налага извода, че не е осъществен фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата. Следва да се има в предвид, че не се дължат разноски направени при обжалване на наказателно постановление и на друго основание. Съгласно препращащата норма на чл. 84 ЗАНН за производството пред районния съд по жалби срещу наказателни постановления се прилагат разпоредбите на НПК. Но в глава единадесета, раздел III от НПК, няма норма, която да предвижда присъждане на направените от жалбоподателя разноски в това производство, включително за процесуално представителство. Приложимият процесуален закон не признава право на жалбоподателя за разноски по водене на административнонаказателно дело, поради което държавата не дължи заплащането им, а претендирането им на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е заобикаляне на процесуалния закон.

За уважаването на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е необходимо по безспорен начин да се установят следните предпоставки: -незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред. - вреда от такъв административен акт и - причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт и настъпилния вредоносен резултат. Изискването за кумулативност на тези условия се изразява в това, че липсата на едно от тях води до непълнота на сложния фактически състав, поради което не може да се реализира отговорността на държавата или общините по предвидения специален ред. Доказателствената тежест в такъв процес е върху ищеца. Ищецът е този, който следва да докаже настъпването на вреди, както и причинната връзка между тях и незаконосъобразните актове, действия или бездействия на административния орган или длъжностни лица. В конкретния случай по делото съдът не намира претърпяване на вреди от имуществен характер различни от заплатения адвокатски хонорар. Предвид неустановяване на вреди, за ищеца, които да се в причинна връзка в резултат на незаконосъобразни актове, действия и бездействия на ответника, отменени по съответния ред, искът се явява и неоснователен, но тези мотиви са по съществуващото на спора и не оказват влияние върху допустимостта на иска.

Настоящият състав на съда изхожда от общия принцип, че всички разходи, които страната неоснователно и по вина на административнонаказващия орган е направила, във връзка с процес по оспорване законосъобразността на издадено от него наказателно постановление, следва да й бъдат възстановени. В такъв случай страната следва да търси репарирание на понесените разходи по общия ред на ЗЗД, като вреди произтичащи от "непозволено увреждане", защото това е правния институт, който урежда последиците от увреждане на лични или материални блага при нарушение на общата забрана на закона да не се вреди другиму. В тези случаи деликвентът дължи обезщетение за причинените морални и материални вреди.

Така мотивиран, Административен съд Перник, приема предявеният с исковата молба от Г.Б.Б. *** за присъждане на 150 лева имуществени вреди за недопустим. В този смисъл са и постановени определения: №№ 4222, адм. д. 3840/2011; 5165, адм. д. 3810/2011; 4483, адм.д.3813/2011; 5266, адм.д.3809/2011 и 4622, адм. д.3811/2011 - ВАС, III отделение. Във връзка с изложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Отменя дадения ход на делото по същество.

Оставя без разглеждане предявеният с исковата молба от Г.Б.Б. *** за присъждане на 150 лева имуществени вреди.

Прекратява производството по АД № 136/2011г. по описа на Административен съд Перник.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 7-мо дневен срок от съобщаване на страните за изготвянето

Съдия: /п/